

Η τελευταία αγκαλιά του Φλεβάρη!

Τις πρώτες ημέρες της ζωής του εκείνη τη χρονιά ο Φλεβάρης ξεκίνησε χαρούμενος, ρομαντικός και παιχνιδιάρης, όπως κάθε χρόνο. Ετοίμασε τη γη να γιορτάσει τις Αποκριές, καλώντας όλους, μικρούς και μεγάλους να διασκεδάσουν μαζί του. Και εκείνοι τον άκουσαν. Ξεχύθηκαν στους δρόμους, χόρεψαν σε πλατείες, μπήκαν σε παρελάσεις ντυμένοι μασκαράδες, γέλασαν, τραγούδησαν και γλέντησαν με την ψυχή τους.

Κάποιοι βρήκαν την ευκαιρία να ταξιδέψουν και να γιορτάσουν παρέα με φίλους, και συγγενείς. Άλλωστε κάθε χρόνο έτσι είναι το έθιμο, έτσι γιορτάζουν όλοι τις Αποκριές, παρέα με τους δικούς τους ανθρώπους.

Μόνο που αυτή τη φορά λίγο πριν φύγει ο Φλεβάρης ήθελε να κρατήσει κάτι για τον εαυτό του. Και αυτό επειδή ένα βράδυ, ονειρεύτηκε πως θα χάνονταν οι αγκαλιές, πως δεν θα τις έβρισκε ποτέ ξανά. Ξύπνησε τρομαγμένος! Βγήκε στον δρόμο και όποιον έβλεπε τον αγκάλιαζε. Στην αρχή οι άνθρωποι αντέδρασαν, τους φάνηκε παράξενο.

Αλλά σιγά – σιγά το νέο άρχισε να ταξιδεύει. «Ο Φλεβάρης θέλει αγκαλιές. Φοβάται μήπως και χαθούν!». Και έτσι το πίστεψαν και εκείνοι και άρχισαν να αγκαλιάζονται σφιχτά, με δύναμη! Και όλοι ένιωθαν τη ζεστασιά της αγκαλιάς και ήταν σαν να χάνονταν το κρύο εκείνου του Φλεβάρη.

Λίγα λεπτά πριν φύγει ο Φλεβάρης και δώσει τη σκυτάλη στον αδελφό του, τον Μάρτη η τελευταία αγκαλιά δόθηκε σε ένα βαγόνι, την ώρα που περνούσε την κοιλάδα των Τεμπών, όταν ο μικρότερος επιβάτης του τρένου, ένα μικρό 15χρονο παλικάρι έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του τον πατέρα του!

Ήταν το τελευταίο ταξίδι εκείνου του τρένου! Ήταν η τελευταία αγκαλιά εκείνου του Φλεβάρη! Ήταν η τελευταία αγκαλιά εκείνου του μικρού παλικαριού!

Βάσω Πλιάτσικα

Το κείμενο προέκυψε στα ηφαιίσια του διαδικτυακού εργαστηρίου δημιουργικής γραφής «Ζώνταμα παραμύθια για τους μύθους» των Ειδοόσεων Αγάτι, με συντονίστρια την Γιάννα Κουτσούνη.